

steren den Illusion, at alle skulde være enige med ham i det af ham indtagne Standpunkt.

Thomas Larsen: Jeg skulde ikke have forlænget Finansdebatten, hvis der ikke var blevet rettet et bestemt Spørgsmaal til mig, som jeg altsaa maa svare paa. Spørgsmaalet blev rettet til mig fra det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) og gik ud paa, om det var muligt fra den Kommission, som er nedsat angaaende almindelig Invaliditets- og Alderdomsforsikring, at faa nogle Oplysninger om, hvor vidt Kommissionen var fremskreden i sit Arbejde paa Løsningen af denne Sag. Det ærede Medlems Spørgsmaal glædede mig, for saa vidt som det jo viser, at der er Interesse for denne Sag, og den Ting er jo sikkert klar, at skal denne store, omfattende Sag bæres frem, sker det kun i Kraft af, at der er Interesse for dens Løsning ikke alene her paa Rigsdagen, men ogsaa ude i Befolkningen.

Naar det ærede Medlem spurgte mig, hvor vidt Kommissionen var kommen i sit Arbejde, er det imidlertid vel ikke muligt fuldt ud at tilfredsstille det ærede Medlem. Jeg kan ikke gøre Regning paa, at mit Svar vil fuldt ud tilfredsstille ham, da det ikke er mig muligt at sige ham, hvor vidt vi ere komne. I Fjor rettede det ærede Medlem, som nu nylig afsluttede sit Foredrag, ogsaa et Spørgsmaal til mig om, hvornaar det kunde ventes, at Kommissionen — den samme Kommission — kunde afgive Betænkning med Hensyn til Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Jeg svarede da det ærede Medlem, at det vilde kunne ventes i Løbet af et Aar. Denne Spaadom, som maaske kunde synes noget povet, er kommen til nogenlunde at passe, men det var heller ikke saa povet, som hvis jeg vilde have givet mig til at spaa i det andet Tilfælde, idet Arbejdsløshedsspørgsmaalet er mere overskueligt og man saaledes lettere kunde bestemme Tidspunktet for Afslutningen af Kommissionens Arbejde, end naar Talen er om den anden Sag.

Sagen er nemlig den, at for at løse Spørgsmaalet om Invaliditetsforsikringen skal der foretages mange Undersøgelser og mange vidtløftige Beregninger, som tage megen Tid, men saa meget kan jeg dog oplyse, at Kommissionen har allerede i Lovforslags Form udarbejdet visse Principper, paa Grundlag af hvilke der nu foretages de fornødne Beregninger, ud fra hvilke man vil kunne skønne saavel over

de Fordele, som de forsikrede kunne opnaa, som over det hele finansielle Resultat. Disse Beregninger foretages af Kommissionens Forsikringsteknikere, og da disse hele Tiden have været meget ivrige i deres Arbejde, kan man med al god Grund forvente, at Beregningerne ville blive fremskyndede saa meget som paa nogen Maade gør ligt. Men hvorvidt nu disse Beregninger, naar de komme til at foreligge, ville komme til at rokke ved de Principper, som Kommissionen foreløbig har tænkt sig kunde være Grundlag for en Løsning af Folkeforsikringsspørgsmaalet, er det jo ganske umuligt at sige, og derfor er det ogsaa umuligt at sige noget bestemt om, hvorvidt Kommissionen er kommen. Sagen er jo nemlig den, at naar disse Beregninger komme til at foreligge, kan det maaske vise sig, at den Løsning, eller rettere sagt de Løsninger, vi i Kommissionen foreløbig havde tænkt paa, ere finansielt uoverkommelige eller have andre Svagheder, som man maa bøje sig for, saa at man maaske maa søge at komme ind paa helt ny Baner og helt maa omarbejde det Arbejde, man allerede har foretaget.

Af den Grund er det, som det vil forstaas, umuligt at sige noget bestemt om, hvor vidt Kommissionen er kommen, og jeg kan kun sige saa meget, at Kommissionens Arbejde i dette Øjeblik fremmes med Kraft overfor de Beregninger, som nødvendigt skulle foretages, og som ere absolut fornødne, for at man i det hele taget kan danne sig et Skøn over, hvorvidt det er muligt at løse Spørgsmaalet i de Retninger, som vi foreløbig have tænkt paa. Mere kan jeg ikke sige derom, men jeg beder det ærede Medlem for Viborg være forvisset om, at den Sag fremmes og fremskyndes saa stærkt, som det i det hele taget under Hensyn til selve Sagen er gør ligt.

Mens jeg har Ordet, vil jeg ogsaa gerne henvende et Par Ord til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Ved Begyndelsen af denne Finansdebat tillod jeg mig at henvende mig til Ministeren i Anledning af Spørgsmaalet om Fiskeriet paa Vestkysten af Nordjylland, og jeg omtalte ogsaa det gamle Hirtshals-Spørgsmaal ret udførligt, fordi jeg ønskede at fremdrage denne Sag paa ny her i Tinget, og da navnlig i første Række af den Grund, at denne Sag ikke maatte gaa i Glemmebogen. Da den højtærede Minister for offentlige Arbejder svarede paa alle de Forespørgsler, der vare rettede til ham, bebrejdede han mig, at jeg ved denne min